

גור אריה יהודה

השבת ה'גוריות' לשיח הזהות

יערה ענבר

בדרך כלל, השאלה שעליה הכי פשוט לו לאדם לענות היא: "מה שמך?" עבורי, דווקא רגע המענה על שאלה יומיומית זו מערער מעט בכל פעם מחדש. אני עונה בטון שנדמה שחוסר הבהירות כבר דבק בו מראש, מלעלעת מעט, ממלמלת ומאפשרת לבן שיחי לשאול שוב.

"יערה" - אני עונה שנית, והפעם מסבירה: "יערה במלעיל. כמו יערה, אבל רק באותיות. לא על שם הצמח הפרחוני המטפס, אלא מלשון יער. ההורים שלי נישאו ביער ירושלים, והקדישו לו חלקה בשדה יכוליהם..."

האמת היא שאין לשם שלי תוקף מבחינת הדקדוק העברי, כיוון שניתן להגות רק "יערה" במלרע או "יערה" - כ"אל היער", אבל הנה המציאות מוכיחה אחרת: הנני! זה השם שבו קראו לי הוריי, ואני נושאת אותו עמדי זה שלושים ושמונה שנה.

עם כל הקושי הכרוך בהצגה מורכבת זו של עצמי, אני מבינה עם השנים שדווקא במורכבות הזו טמון משהו עמוק מזהותי, משהו בלתי מובן מאליו, שאינו מתיישב בשום תבנית מוכרת ואפילו סותר אי אלו תבניות. בד בבד דווקא ביערה הזו, התמוהה משהו, טמון גם סוד העירוני, כמו שנאמר בישעיהו: "עַד יַעֲרָה עֲלֵינוּ רוּחַ מִמְרוֹם" (לב, טו) - סוד היניקה היישר-היישר פנימה, הקבלה מן האזן הקרום ההוא, שבו טרם נוצקו חוקי התחביר והשפה. את החיבור הזה, בין ההתנערות מכבלי המסגרת לבין ענידת אותם הכבלים כעדיים יקרים, אני מרגישה בכל צעד ושעל.

גדלתי בבית מלא, מלא אנשים ומלא נטיות, מלא מחשבות ומלא חלומות. וברוב מלאותו - ריק היה מהגדרות ומתיחומים, ריק ממגוריות.

הכותבת
עוסקת בכתבים
היהודיים.
מחברת הספר
"חלום של בין
השמשות - עיון
ודרישה בסיפורים
תלמודיים",
והסידור לילדים
"בקול ובלחש
- סיפור לילדי
ישראל"

אבי הגיע מבית דתי-לאומי ואף חבש ועודנו חובש כיפה סרוגה. עם זאת, ניכר היה בו תמיד גם צורך לפרוץ את המסגרת שבתוכה חונך, פריצה חשאית ובלתי מוצהרת. אמי באה מבית יהודי מאוד-מאוד, אולם לא הלכתי. הוריה עלו מן השואה ודבקו כאן בארץ בניגון החסידי העמוק, שלא חייב מבחינתם שמירת קלה כחמורה. בבית שהקימו יחד, אבי ואמי, חיינו באורח חיים דתי מבחינת שמירת שבת וכו', כך גם למדנו בחינוך הממלכתי-דתי, אך מעולם לא הרגשנו חלק מן המגזר. למעשה, אפשר לומר שאפילו לא ממש ידעתי על קיומו עד שהגעתי אל בית הספר ולפתע פגשתי כותרות של חברה כזו וחברה אחרת.

הבית עצמו ניוון מערבוב של ריחות וגוונים שאיכשהו תמיד התלכד להרמוניה אחת ששמה "עם ישראל". הערבוב הוא חלק ממהותו של העם שלנו, כך חווינו זאת, ולכן השיח בין הפנים השונות היה כשיח בין בני משפחה אחת. הרי כל משפחה היא אוסף של יחידים המושכים את אותו החבל לכיוונים שונים כראות עיניהם... כאמור, עם התבגרותי נחשפתי לאותם תיחומים והגדרות, ואם אני מנסה לשחזר את תחושתי למולם, אני נזכרת בכמה וכמה רבדים של תחושה. הרובד האחד הוא למעשה תמיהה גדולה. באמת ובתמים לא הבנתי: מדוע מסומנים בכזו אדיקות הגבולות בתוך הגוש המוכר שלנו, הגוש שהזיזים והפינות הם חלק בלתי נפרד מגושיותו?!

במקביל זרם בתוכי בתקופה מסוימת זרזיף של קנאה בהללו שכן מתאימים לתבנית, באלה שמרגישים שייכים בפשטות לזרם בעל כותרת. אני זוכרת רגעים של שיכרון האחידות, כשאני מהלכת ברחוב, רגליי בחצאית וידי בכפו הגדולה של "אבא עם כיפה". הנה כל מי שרואה אותי כעת אינו מודע כלל לאחורות שלנו, ל"בני בלי מגזר" שאנחנו, אין הרמות גבה, אין ניסיונות לפענח...

אך הרובד המורגש ביותר, זה שהלך והתעבה בתוכי עוד ועוד ככל שעברו השנים, היה רתיעה גדולה מן ההומוגניות. אולי נכון יותר לומר: רתיעה מן הניסיון לשרר הומוגניות חיצונית, שהרי הומוגניות אמיתית לא באמת קיימת. ברגע שמקלפים את הסממנים המגדירים מוצאים תמיד את ההבדלים והפערים החבויים תחתיהם.

אנשים רבים מוצאים במגזריות תחושת שייכות עוטפת ומגוננת, בית מורחב. אני, בניגוד אליהם, חשה בתוכה מחנק, צורך לברוח, להיות עם עצמי לבד, או לחלופין להתערבב בעדר הגדול יותר, הכללי, הצבעוני, החי. אעז ואומר שאני מרגישה שבעצם חיפוש התבניות המגזריות וההשתבללות בתוך המראה המקרין אותה יש משהו מן הגלותיות, מן הפחד לשלח איברים ולהתפרש, מן החשש להישיר עין לשמים ולנהל שיח אמת.

כך אני קוראת גם את מנהג חבישת הכיפה, אשר החל כמנהג יחידים, מתוך תחושה עמוקה כי "שכינה למעלה מראשי" (קדושין לא ע"א), והפך למוסד מחייב, אשר מסמן בעיניי באופן סימבולי ולא סימבולי כאחד מעין חיץ בין ארץ לשמים. המנהג החל בבבל והלך והשתרש מתוך חוויית הגלות, מתוך התרחקות גוברת והולכת מן השיח הישיר בין אדם לאלוהיו, אשר היה חלק מן החיים אי אז, על אדמת ארץ ישראל. פעמים רבות עולה התחושה שהיראה הפכה לרגש השליט בחיים הדתיים, והצלה על הכנות והאהבה הפשוטה שהיו רעותיה השוות בימים עברו.

הסרת הכיפה שנעשתה בתנופת החלוציות החילונית נדמית בעיניי כאקט דתי סמוי, שלב בדרך לחיי שיח מחודשים בין עולם תחתון לעליון. כבר כשהייתי נערה הצהרתי כי כולי תקווה שילדיי העתידיים יצליחו להיות דתיים נטולי כיפה. לשמחתי, בינתיים כך הדבר (מלבד בין כותלי בית הספר, המחייב את חבישתה).

חיפוש ההומוגניות וההתחבאות הנוחה בחיקה לכאורה באים לשמור מפני סטייה ימינה או שמאלה, מפני התרחקות מ"דרך האמת היהודית", אולם בעיניי דווקא הם מהווים התרחקות מן התקווה הראשונה והקמאית ביותר של הבורא שלנו לגבינו, ככרואים הממשיכים לכרוא.

מאז ומתמיד חוותי את החשיבות של ממד ההפתעה, שבה אנחנו כבני אדם מסוגלים להפתיע את יוצרנו. זהו למעשה ההבדל העמוק בינינו ובין אחינו בעלי החיים. בעוד הם נוהגים כדרך הטבע בלבד, ומעשיהם - על כל פלאיותם ויופיים - צפויים מראש על ידי האלוהים שנטָעם בתוכם, הרי אנחנו ניחנו בחופש הבחירה והיצירה. לא לחינם כינה האלוה דווקא את אברהם בשם "אהבי", לא לחינם רק לו נשק על ראשו. היה זה לאחר שהוכיח את כושר היצירה שלו בספר יצירה:

וכיון שצפה אברהם אבינו ע"ה והביט וראה וחקר והבין וחקק וחצב וצרף וצר ועלתה בידו, אז נגלה עליו אדון הכל ב"ה והושיבהו בחיקו ונשקו על ראשו וקראו אוהבי. (ספר יצירה ו, ד)

רק חופש פנימי יכול להוביל ליצירה, ורק הנוכחות של כוח היצירה יכולה לכונן רגש אהבה, וכבר ידוע השורש המשותף של היצירה והיצר. אדם ואלוה כאחד יכולים להתאהב רק כאשר הם "מריחים" את הפרי החדש שמסוגל לנוב מן החיבור ביניהם. ניחוח פרי הוא ניחוח חידוש.

כאשר אדם או אלוה מרגיש כי העומד לנגדו צפוי עד כדי שעמום - לעולם לא ירטוט למולו, לעולם לא יגיע עמו לייחוד.

כשאני מדברת על חידוש, אינני מתכוונת חלילה למרידה במלכות, לפריצת גבולות ולהפניית עורף. להפך - אני מכוונת ליכולת לחולל בתוך תחומה של הברית ריקוד שלא היה כמוהו; ריקוד אשר מוכיח כי עומקיה של השפה הסודית הרקומה בין אלוהי אברהם לזרעו הם בלתי נדלים.

השוועה התמידית שלי לזהות יהודית חופשית ומחוברת כאחד נעוצה אולי בסוד "גור אריה יהודה". כאשר סמך יעקב את ידיו על ראש יהודה בנו והכתירו למעין מלך על אחיו, מנהיג הדורות ההולכים ובאים, הוא כינה אותו: "גור אריה יהודה".

רבות דובר על תואר מופלא זה. נשאלה ועודנה נשאלת השאלה: מדוע כונה יהודה "גור אריה" ולא "אריה" בעלמא? אפשר לדבר, למשל, על "גור אריה" כמכוון ליראת שמים: "גור" מלשון פחד ו"אריה" כריבון עולמים - הירא את אלוהיו ערב לשימור יהדותו. אפשר לדבר על "גור אריה" כתהליך חיוני של צמיחה - מגור צעיר לאריה של ממש. "גור אריה" יכול להתפרש גם כרמז לגלות ולגאולה הצפויות לישראל, כך שה"גור" הוא כמובן הסבל והייסורים בעוד ה"אריה" אוצר את הקוממיות.

אני עצמי מוצאת ב"גור אריה יהודה" את צוואת אבינו שבשמים עבורנו, מעין קמע שמגלה לנו במה תלויה נצחיות ישראל, שהרי לא באקראי שורש ה"יהודי" ב"יהודה" טמון.

"גור אריה יהודה" צופן בחובו את ההכרח לשמור בתוך הזהות שלנו את הגוריות: את הילדות - שהיא שמירת הקרבה התמידית אל השורש, ואת הילדיות - שהיא אֵם המשובה, הסקרנות והחשק.

הילד מרגיש כל העת את נוכחותם של הוריו בתוכו, גם כאשר אינם לידו פיזית. חבל הטבור עדיין מרצד סביבו, ודווקא לכן - מתוך הביטחון הקיומי הזה של היותו נטוע ושייך - הוא אינו מפחד להתרחק, לרוץ קדימה אחר כל פרפר שנקרה בדרכו, להיכנס פנימה אל כל מחילה הקורצת לו. הוא מעז להשתובב, להשתולל, להמריא כדי לממש את סקרנותו או את תשוקותיו, לנתר ולזנק גבוה ככל האפשר, דווקא מתוך הידיעה הפנימית שיש לו לאן לנחות לכשישוב.

כאשר אדם מתבגר נכנסים השיקולים לצעדי, הרציונל קונה לו מקום, החשש מתחיל לקנן, הספק לאכול בידיעה. הביקורת החיצונית ואמות המידה המקובלות מצמצמות את הצעדים, הופכות אותם מדילוגים משולחים לעקב מהוסס בצד אגודל, מתוך פזילה מתמדת הנה והנה.

"גור אריה יהודה", רומז לכולנו יעקב אבינו, "היזהרו לכל תיפרדו מגוריותכם, שכן ברגע שתימוג היא - גם ה'אריה' גם ה'יהודה' לא ישכנו עוד בקרבכם".

אל לנו להתאבן, אל לנו להתבגר, למרות הזקנה והישישות. הן מתוך שימור הגוריות אפשר להיוולד שוב ושוב, להביט במציאות בכל פעם מחדש, ככתולה נצחית הממתינה לשבילים שנסלול בה. "חדשים לבקרים רבה אמונתך" (איכה ג, כג).

לאור הבנה זו אפשר לקרוא אחרת גם את הקביעות לגבי תינוקות של בית רבן, כפי שהן מופיעות בתלמוד:

אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה: אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן. אמר ליה רב פפא לאביי: דידי ודידך מאי? אמר ליה: אינו דומה הבל שיש בו חטא להבל שאין בו חטא. ואמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה: אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית המקדש. ואמר ריש לקיש לרבי יהודה נשיאה: כך מקובלני מאבותי, ואמרי לה מאבותיך: כל עיר שאין בה תינוקות של בית רבן מחריבין אותה. (שבת קיט ע"ב)

שתי אמירות מעירות כאן על ענייננו. הראשונה תולה את קיום העולם בהבל פיהם של הילדים. והנה מתחוויר לי לפתע שהבל פה גורי זה הכרחי לאו דווקא בגלל התום והטוהר שבו, כפי שמפרש רב פפא, אלא דווקא בגלל הפרא והתעוזה שעודם פועמים בתוכו וטרם הספיקו להיתבנת (מלשון תבנית) ולהסתרס. העולם זקוק לתנופה, למים תחתונים שישפריצו מלמטה כנגד מים עליונים. בלעדיהם - הוא אכן חסר טעם.

האמידה השנייה מפקיעה את זכות הקיום מעיר נטולת גורים. לכאורה עיר שנתיינה בוגרים כולם יכולה הייתה להיחשב פוטנציאל לשגשוג הרבה יותר גבוה - כולה מושתתת על אחריות, בשלות, כושר עבודה וכו', והנה למרבה הפלא דווקא עיר כזו מוכרזת כמי שדינה להיחרב!

על פי הנוסח נראה כי עיר שכזו - בני האדם מחריבים אותה בפועל, באופן אקטיבי, אולי כמעין עונש על כך שהעידה על עצמה שאינה פורה, ולכן היא ממילא חסרת עתיד.

אולם בעיניי נאמר כאן בעצם כי עיר שכזו תיחרב מבפנים, מעצם טבעה. היא נושאת את התפוגגותה בקרבה ואינה דורשת התערבות חיצונית לשם כך. עיר שאין בה ילדים הולכת ומתאבנת, הולכת ומתנוונת, אין מי שינפנף במפרשיה, אין מי שיפרע את רגביה ויזרים בהם דם חדש, דשן חדש.

ובאותה מידה שמצטמצמת נוכחות הזינוקים מעלה בעיר שילדים אין בה - כך חסר בה כוח חיוני נוסף שמביא עמו הטף, כוח כמעט הפוך. כוח זה הוא החיבור אל הרגע. אדם מבוגר יכול בקלות להישאב אל מחוזות אמורפיים - אל העבר, אל העתיד, אל הפילוסופיה, אל תוכניות אלו ואחרות שהוא נושא עמו. יכול הוא להיטמע בעולמותיו ולהזניח את הכאן והעכשיו, את שבריר השנייה, את היישרת העין אל ההווה. ילד, לעומת זאת, גם אם ינסוק לגבהים עצומים - תמיד יביא אליהם גם את הרגע, יפעל בתוכם מתוך חיבור אל המקום שלו, ומעבר לזה - גם ידאג שהמבוגרים הסובבים אותו ישובו ויגיעו ברגע דרכו, ישמרו על הקשר עם הקרקע מעצם הצורך להשגיח עליו ולהיענות לצרכיו. יופייה של הבריאה הוא בדיוק בחיבור בין הריחוף לבין כוח הכבידה. הילד, בגרעין הווייתו, הוא הדבק בין השניים.

אם כן, "עיר שאין בה תינוקות של בית רבן - מחריבין אותה", ומובן שהעיר מעידה על העולם כולו. המציאות שלנו בנויה השתקפויות רבות של כוחות וסדרים קיומיים, אשר באים לידי ביטוי בצורות ובגוונים שונים.

היצירה, על פניה כולם, היא השתקפות של אותה עיר. בין שמדובר ביצירת תולדות אנושיות - פרי בטן - ביצירת אמנות או ביצירת חידושי תורה, כולן דורשות את אותה אנרגיה ילדית; את הדגדוג, את הראשוניות, את חוסר הפחד.

כאשר גבר ניצב מול האישה שהוא אוהב הוא מרשה לעצמו לשחק עמה, ודווקא אותו המשחק נוגע בנס, ובורא. כך האמן מול כן ציורו או מול החמר שתחת ידו - עליו לדעת ללהטט בחומר ובצבע, לעבור עם מעין "חפש את המטמון" עד שהחיזור ההרדי מוביל אל רגע הקסם, צר אובייקט הפורט על מיתרי לב.

הוא הדין בדרישת התורה. הקורא בה מוכרח מצד אחד לחוש את הינטעותו העמוקה באדמתה, ומצד שני - דווקא מתוך ההינטעות - להתיק את רגליו ממנה בתנופה על מנת לגלות את זוויתיה הכמוסות, לחשוף בה צירופים ורזים שעין טרם שזפתם, להעז לחבר בין נקודות שונות ולהאיר דרכן באור גדול וחדש.

לעתים, בחברה הדתית בת זמננו, אני מרגישה בעצב נורא כי הדגדוג אבד, כי נשכח אי שם הגור, וישנו ניסיון בלתי אפשרי להיאחז ב"אריה יהודה" בלעדיו.

העיר שלנו כונה חומות בצורות, בניינים רבי קומות, תלי תלים של... אך אותו הבל פה, אותה ערובה המצילה מחורבן דווקא דרך ההרפיה, ההיפתחות, הקריצה, ה"היות פשוט אנחנו" מבלי להיזהר כל הזמן - נדחק לפינה, כמעט לא קיים, צל מתרפק.

המקום שבו אני מרגישה דווקא שהגוריות חיה במלוא אונה הוא התלמוד. לכן, כנראה, הוא לכד אותי כבר בהיותי גורה, כבת עשר, עת פגשתיו חזיתית לראשונה.

בין דפי התלמוד, הנתפס לעתים כספר נוקדני וחמור, אין מקום לצנזורה, לאיפוק, להצטדקות מכל סוג שהוא, או לכל מידה המוחלת על המציאות רק מתוך עמדה בוגרת

ומיושבת, השוקלת צעדיה בקפידה ומודדת במבט בוחן כל דבר ודבר לפני שהיא מאפשרת לו לבוא בשעריה.

התלמוד פרוץ לרוחות, פתוח בפני כל הוויה החיה בינותינו, בין שהיא ביטוי לפרט הלכה זעיר שבזעירים, בין שהיא נשמעת אגדה חסרת ביסוס, בין שהיא חושפת אפולוליות הקיימת באישיות פנימה ובין שהיא מחוללת עם עולם שדי או מלאכי. התלמוד משמש קרקע אמת המישירה מבט אל הדברים באופן שכמעט אבד מן העולם. הוא מאפשר שיח כן, פשוט וישיר בין עולמות אשר יימצאו מנוגדים זה לזה בכל מסגרת אחרת - בין עולם ההלכה לעולם האגדה, בין עולם החול לעולם הקודש, בין העולם הפומבי לעולם הפרטי, בין עבר להווה לעתיד...

חיבור אותנטי ובלתי מתנצל שכזה אפשרי רק כאשר נקודת המוצא הגורית נותנת את הטון.

מתוך גוריותו של התלמוד - הרץ ומדלג בסוגיותיו בין גבעה לגבעה, תר אחר שפירות נדירות ועוצר תוך כדי זינוק כאשר הוא מבחין לפתע בכור בלתי מזוהה הקורא לחפירה מאומצת - הוא הפך לאריה שלי. לאריה פרוע הרעמה, השומר עליי מחוברת לגמרי, חיה את עולמנו דאז ודהיום במלוא רמ"ח איברי, נושמת אותו, דוהרת על גבו. גור האריה התלמודי לא ייכנע ולא ייעלם גם אם יתעקשו רבים לבחור מתוכו רק סוגיות שנוה להתמודד עמן, הוא יפעפע תחת פני השטח וימתין לרגע התנופה, לרוץ בין צאצאי האמוראים שבו, מחדש, כבן בית.

פה ושם, ועוד פה ועוד שם, אני מוצאת בתקופתנו איים הכמהים אל הרוח הזו, החופשית והנוקבת כאחד, ונותנים לה מקום; מסירים מעט את המחיצות המגדירות, המקדשות את ה"הפרד ומשול".

יחידים משונים כמוני נובטים וצומחים בינינו, אנשים שקשה לסמן אותם כנושאי תווית זו או אחרת, אולם ברור שמחוברים הם, וצמאים, ויונקים וחיים את הדבר הגדול הזה שכולנו חלק ממנו.

בדרכי אני מנסה לפתוח את השערים הללו, שכבר קוראים להיפתח במרחב שלנו, להנכיח את רוח התלמוד על ארמת ארץ ישראל היודעת אותו מבפנים, לאפשר לשיח הישיר והבלתי מתבייש לקרום עור וגידים חדשים, ולהזכיר כי עמוק-עמוק, תחת המעטים והכיסויים שהעמסנו על עצמנו - עוד חי בכולנו הגור.

כחלק מהשבת השיח הגורי, בצד הדהרה על כנפי התלמוד, מפעם בי הצורך להתמודד עם הנוסח הקנוני של התפילה, לנער בו משהו, להחיות. נדמה לי שעם תהליך המעבר מתפילת יחיד לתפילת קבע איבדנו משהו מן היכולת להיות אנחנו מול שמים; להיות אנחנו הן במובן החשוף והאישי ביותר והן במובן החיות של הרגע בתוך התפילה.

חלילה אם אויבן לא נכון. אינני באה למרוד במילים העתיקות המלוות אותנו זה דורות. למילים הללו מקום עמוק בניגון הפנימי שלי, והחוט שהן שוזרות בין סבינו לבנינו אנו - יקר מיוקר. עם זאת, אני מרגישה שגם סכנה צפונה ברהיטות ההגייה שלהן על שפתי המורגלים בן; סכנת אדישות, סכנת אוטומטיות, ואם אשוב לקוד המפתח שלי - סכנת בגרות-היתר שהן עלולות להפיל על נושאייהן. לאחרונה ניסיתי לגעת בנקודה רגישה זו דרך חתירה אל נקודת הראשית של השתרשות התפילה במתפלליה. ניסיתי לשמר את רוחה הגורית של התפילה, ולמעשה את חיותה, דרך

שדה הגורים עצמו. כתבתי סידור לילדי ישראל, שבו מצד אחד נשמרות התפילות והברכות בדיוק מוחלט, ובמקביל באים בצדן מונולוגים של ילד וילדה, אח ואחות, ה"מדברים את הסוד שלהן", את המקום העמוק והחי שממנו נובעת כל תפילה וברכה, בשפה האישית והאינטימית ביותר.

"כשאני שומע את השופר" - אומר הילד, יפתח, מול ברכת תקיעת שופר בראש השנה - "אני עוצם עיניים חזק חזק ומדמיין שאני רץ, כמו איל, בשיא המהירות שלי, בשיא הריכוז, אבל לא קדימה, אלא למעלה".

נדמה לי שזיכרון ראשוני שכזה של מפגש גורי חי עם כל תפילה יוכל אולי לשמור על חיותה ורעננותה הרגשית גם בהמשך הדרך. הלוואי.

כשאני חושבת על כך, אולי בדיוק מתוך צורך זה, הנוכח במסתרין בקהל ישראל ונותן אותיותיו, נדרש דווקא ילד כדי לשיר את שיר הכבוד, אותו שיר מופלא על תלתליו של האלוה, על קשר תפיליו, על נענוע ראשו ועל חפצו בנו. רק ילד יכול להפוך את הכבוד ממהות מרחיקה למהות מקרבת, למהות אשר מעניקה לכבוד את מהותו ככוח כבידה, כמשהו מוחשי שאפשר להתעטף בו ולהתרפק עליו, ולא רק לשאת אליו עיניים למרומים.

אולי לא צריך לפחד מ"אשר יגורנו ממנו"...